

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **H. P.,** zastoupen Mgr. Janem Harcubou, advokátem se sídlem Palackého 1327, Mladá Boleslav, proti žalované: **Vojenská policie,** adresa pro doručování: Ministerstvo obrany, sekce právní, odbor pro právní zastupování, se sídlem náměstí Svobody 471/4, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 6. 2017, č. j. 50 A 48/2016 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2016, č. j. 11-13/2014-4215, velitel Velitelství Vojenské policie Tábor nevyhověl žádosti žalobce ze dne 30. 12. 2013 o proplacení celoroční služební pohotovosti (bojová a mobilizační pohotovost), doplněné dne 4. 2. 2014 o „Evidenci služebních hotovostí“ s celkovým počtem hodin s 15% a 25% příplatkem za rok 2011 a rok 2012, a nepřiznal mu nárok na výplatu odměny za služební pohotovost podle § 19 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o platu“). Dále prvoinstanční správní orgán nevyhověl žádosti žalobce o proplacení služební pohotovosti před nástupem celodenní směny na oddělení zabezpečení základny Travčice bývalého Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav za rok 2011 a rok 2012 (vyjma období od 6. 5. 2011 do 8. 7. 2011) a nepřiznal mu nárok na výplatu odměny za služební pohotovost podle § 19 zákona o platu.

[2] Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2016, č. j. 187-5-17/2014-5104, náčelník Vojenské policie jako odvolací služební orgán zamítl odvolání žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí náčelníka Vojenské policie žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, který ji zamítl rozsudkem ze dne 15. 6. 2017, č. j. 50 A 48/2016 - 47.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že žalobce nárok na zaplacení odměny za služební pohotovost dovozoval z toho, že vnitřními rozkazy velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 byl zařazen do bojové a mobilizační pohotovosti po celou dobu kalendářního roku. Podle rozkazu ministryně obrany č. 7/2009 Věstníku (dále jen „rozkaz MO č. 7/2019“) se bojová a mobilizační pohotovost uplatňuje při vyhlášení stavu ohrožení státu a stavu válečného. Takový stav v rozhodném období vyhlášen nebyl. Samotné zařazení do bojové a mobilizační pohotovosti, které se plošně vztahovalo na všechny příslušníky daného útvaru, tak není nařízením služební pohotovosti podle § 30 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“). Vnitřní rozkazy obsahovaly toliko obecná a organizační pravidla dlouhodobé povahy, platná po celé kalendářní roky, a byl jimi vymezen okruh osob, na které se možnost služební pohotovost nařídit vztahuje. Ze spisové dokumentace pak nevyplývá, že žalobci by byla služební pohotovost k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti nařízena na základě jiného vnitřního řídícího aktu (např. za účelem proškolení a cvičení). Dovozoval-li žalobce, že služební pohotovost ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání mu byla nařízena se zřetelem k tomu, že byl povinen hlásit aktuální adresu a způsob vyrozumění v době své nepřítomnosti, pak řádné splnění takové povinnosti neznamená omezení srovnatelné s nařízením služební pohotovosti. Ani ověřování správnosti takových údajů neznamená omezení příslušníků, které by bylo srovnatelné s nařízením služební pohotovosti. Žalobce mohl využívat mimopracovní čas podle své úvahy, mohl čerpat dovolenou a vzdálit se z místa bydliště. Úsudek správních orgánů o tom, že při prověřování aktuálnosti adres a telefonních čísel nešlo o opatření bojové a mobilizační povahy, je proto správný. Jelikož žalobce nedržel pohotovost typu bojové a mobilizační pohotovosti, nevznikl mu nárok na jím požadovanou odměnu.

[5] Pokud jde o pohotovosti nařizované prostřednictvím úkolových listů vztahující se k výkonu služby u muniční základny v Travčicích, dosažitelnost mimo pracovní dobu pro příslušníky skupiny ochrany objektů ministerstva obrany byla upravena vnitřními rozkazy č. 6 a č. 15/2012. Důvodem, pro který nebylo možno nárok žalobce uspokojit, byla skutečnost, že citované rozkazy se na něj nevztahovaly a žalobce nebyl žádným jiným vnitřním rozkazem do pohotovosti k zabezpečení této základny určen. Přitom z obsahu spisové dokumentace je zjevné, že pohotovost byla vždy nařízena formou vnitřního rozkazu se jmenovitým výčtem příslušníků, na které se vnitřní rozkaz vztahoval, a byl uveden čas a místo výkonu takové služby. Takováto pohotovost tedy nemohla být žalobci nařízena úkolovým listem. Proto je nerozhodné, zda úkolové listy existují, či zda byly skartovány. Z výpovědi svědků pak vyplynulo, že posílení celodenní služby na oddělení

zabezpečení základen příslušníky oddělení, kteří nastupují do celodenní služby, vzniklo výlučně tehdy, došlo-li k nějaké mimořádné události. V době, za kterou byla odměna požadována, však žádná mimořádná událost nevznikla. Vnitřní rozkazy č. 1/2011 a 1/2012, z nichž žalobce dovozuje oporu pro nařízení pohotovosti, v mírové době k ochraně objektů ministerstva obrany využít nelze.

[6] Krajský soud rovněž uvedl, že neshledal žalobcem tvrzené vady při dokazování. Důkazy označené žalobcem jsou ve správním spise zařazeny a správní orgány se jimi prokazatelně zabývaly, což vyplývá z odůvodnění jejich rozhodnutí. Nelze proto dovodit, že žalobcem předložené důkazy zůstaly opomenuty. Okolnost, že někteří příslušníci mají na vznik pohotovosti jiný názor nekonvenující vnitřním předpisům, neznamená, že tu jsou rozpory, které se nepodařilo odstranit.
[7] K námitce podjatosti úředně pověřených osob krajský soud uvedl, že nebyla v průběhu řízení vznesena, a proto je zapotřebí vycházet z toho, že služební orgány, které vydaly rozhodnutí na obou stupních, nebyly z projednání věci vyloučeny. Jestliže služební orgány po celou dobu řízení zastávaly názor, že v případě zařazení příslušníků do bojové a mobilizační pohotovosti se o služební pohotovost nejedná, přičemž tento názor se po projednání věci Nejvyšším správním soudem ukázal jako správný, pak nelze správním orgánům podsouvat, že neměly v úmyslu bojovou pohotovost proplatit.

III.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Prostřednictvím rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012 s účinností od 1. 1. 2011 a 1. 1. 2012 byla stěžovateli uložena povinnost být připraven se v časové normě 360 minut dostavit do zaměstnání. Nikde v těchto rozkazech není uvedeno, že by tato povinnost měla platit až v době ohrožení státu. Uvedené rozkazy byly pro stěžovatele ze zákona závazné a v důsledku nich, a v důsledku provedeného poučení, udržoval spojení s útvarem a byl připraven se v časové normě 360 minut dostavit do zaměstnání. Krajský soud presumuje, že články o bojové a mobilizační pohotovosti ve vnitřních rozkazech č. 1/2011 a 1/2012 byly do těchto rozkazů vloženy na základě nebo v souvislosti s rozkazem MO č. 7/2009. Na základě tohoto předpokladu pak dovozuje, že vnitřními rozkazy stěžovateli pohotovost nařízena nebyla. Takový předpoklad však nemá oporu v důkazech. V uvedených vnitřních rozkazech není uveden žádný odkaz na rozkaz MO č. 7/2009 a ani nikdo z vyslýchaných osob netvrdil, že by články o bojové a mobilizační pohotovosti byly vloženy do vnitřních rozkazů, případně jednacího řádu, v souvislosti s rozkazem MO č. 7/2009.

[10] Správní orgány i krajský soud zastávají názor, že aby došlo k nařízení bojové a mobilizační pohotovosti, muselo by tak být učiněno dalším vnitřním rozkazem. Tento názor však správný není, protože nemá oporu v zákoně. Zákon o vojácích z povolání v § 30 nestanoví, jakou formou může nadřízený pohotovost nařídit. Taktéž nestanoví, že by nadřízený toto musel učinit pouze formou týdenních vnitřních rozkazů. Nadřízený může služební pohotovost nařídit jakoukoliv formou, a to i ústně. V praxi tak nebyly veškeré pohotovosti nařizovány výlučně prostřednictvím týdenních vnitřních rozkazů, ale např. i prostřednictvím úkolových listů nebo s odkazem na ustanovení jednacího řádu.

[11] V rámci správního řízení stěžovatel poukazoval na opakované provádění prověrek spojení v souvislosti s bojovou a mobilizační pohotovostí. Odvolací správní orgán připustil, že uvedené prověrky byly prováděny, nicméně v rozhodnutí o odvolání uvedl, že z nich žádné povinnosti ani omezení vojákům nevznikaly. S tímto tvrzením nelze souhlasit, neboť je zřejmé, že po stěžovateli bylo požadováno, aby byl telefonicky dostupný a současně připraven se v časové normě dostavit do zaměstnání.

[12] Krajský soud ve svém rozsudku konstatoval, že podle výpovědi školitelů byli příslušníci o dokumentech upravujících bojovou a mobilizační pohotovost proškoleni. Krajský soud již však neuvádí, z jakého konkrétního důkazu přitom vycházel. Navíc závěry krajského soudu v tomto směru nemají oporu ve spisu. Skutečnost, že příslušníci nebyli seznamováni s dokumenty upravujícími bojovou a mobilizační pohotovost, vyplývá například z vyjádření Ing. Z., Ing. V., Mgr. P. a S. Jmenovaní uvedli, že v případě bojové a mobilizační pohotovosti musel být voják na telefonu a být připraven se dostavit do zaměstnání a rovněž že nikdy nebylo provedeno žádné poučení, že by tomu tak být nemělo.
[13] Rozkazem č. 1/2011 a 1/2012 byl stěžovatel jmenovitě zařazen do bojové a mobilizační pohotovosti s povinností být připraven se v časové normě 360 minut dostavit do zaměstnání. Poučení k tomuto článku v rozkaze prováděl náčelník štábu pplk. K., který zastřešoval hotovostní systém u velitelství a byl tedy oprávněn poučení provést. Pplk. K. poučil příslušníky tak, že mají po celý rok nařízenou služební pohotovost s časovou normou do 360 minut a s povinností udržovat po pracovní době telefonické spojení s útvarem. Následně byl tento stav celoročně udržován i prostřednictvím prověrek spojení k zabezpečení dosažitelnosti. Existence tohoto poučení nebyla v průběhu správního řízení vyvrácena. Jelikož služební pohotovost je oprávněn nařídit nadřízený, přičemž tak může učinit i ústně, tak již prostřednictvím provedeného poučení ze strany náčelníka štábu k nařízení služební pohotovosti došlo.

[14] Krajský soud ve svém rozsudku (str. 9 odst. 1) uvedl, že připravenost vojáka ke služební pohotovosti je kompenzována příplatkem v částce 1.300 Kč, který byl stěžovateli vyplácen. V témže rozsudku pak krajský soud na straně 10 v prvním odstavci naopak uvádí, že stěžovateli na tento příplatek nárok nevznikl a na straně 13 v prvním odstavci opětovně uvádí, že za zařazení do daného typu pohotovosti byl příslušníkům vyplácen příplatek. V tomto směru je tedy odůvodnění rozhodnutí krajského soudu nesrozumitelné. Součástí správního spisu není žádný důkaz, který by svědčil o tom, že stěžovateli byl tento příplatek v předmětném období vyplácen, a ani neexistuje žádné rozhodnutí, kterým by byl stěžovateli tento příplatek přiznán. Platové výměry stěžovatele z inkriminovaného období dokazují, že mu takový příplatek nebyl vyplácen, nebyl mu přiznán, a ani nebyl konzumován.

[15] Bojová a mobilizační pohotovost byla nařizována i u dalších útvarů AČR. V případě Posádkového velitelství Praha byl již tento druh pohotovosti několika desítkám vojáků proplacen. V případě Krajského velitelství Jihlava se bojovou a mobilizační pohotovostí zabýval Krajský soud v Brně (sp. zn. 36 Ad 62/2013 a 36 Ad 63/2013). I v těchto případech soud odměnu za výkon bojové pohotovosti vycházející z rozkazu MO č. 7/2009 vojákům přiznal a tedy připustil, že poskytnutí odměny za bojovou a mobilizační

pohotovost není vázáno na stav ohrožení státu, případně válečný stav. Pokud tedy u jiných vojáků byla tato pohotovost běžně proplácena, případně bude na základě rozhodnutí soudu proplacena, je na místě ji proplatit i v případě stěžovatele.

[16] V případě pohotovosti nařízené úkolovými listy krajský soud ve svém rozsudku došel k závěru, že tento žalobní bod nemá opodstatnění, protože tu především není žádný vnitřní rozkaz, který by stěžovatele do takové pohotovosti ustanovil. Takový závěr však správný není. Zákon o vojácích z povolání totiž nestanoví, jakou formou může nadřízený pohotovost podřízenému nařídit. Nadřízený tak může služební pohotovost nařídit jakoukoliv formou, například prostřednictvím úkolových listů, jednacího řádu nebo toliko ústně. Prap. M. byl nadřízeným stěžovatele a tedy byl oprávněn ze zákona služební pohotovost nařídit, což také prostřednictvím úkolových listů učinil. I když jsou úkolové listy v současné době skartovány, prap. M. se k nařízení pohotovosti doznal. Skutečnost, že prostřednictvím úkolových listů byla příslušníkům pohotovost nařizována, potvrdila i svědkyně T. a dále například i Ing. H. Pohotovost před výkonem směny byla příslušníkům muničních základen nařizována i prostřednictvím jednacího řádu, který již schvaloval velitel útvaru plk. D. Z jednacího řádu vyplývá, že stěžovateli v případě, že následující den nastupoval do směny, byla nařízena dosažitelnost s časovou normou 360 minut. V případě povinností uložených stěžovateli úkolovými listy a jednacím řádem se jednalo o rozkazy, které pro něj byly závazné a musel je ze zákona uposlechnout. Stěžovatel povinnosti vyplývající z úkolových listů, jednacího řádu a prováděného poučení dodržoval, udržoval spojení s útvarem a byl připraven se v časové normě 360 minut dostavit do zaměstnání.
[17] V podané žalobě stěžovatel namítal podjatost úředně pověřených osob, přičemž poukazoval i na konkrétní případy, ke kterým došlo v rámci správního řízení. Krajský soud k této námitce uvedl, že stěžovatel v průběhu řízení námitku podjatosti nevznesl. V podané žalobě však stěžovatel poukazoval na § 144 zákona o vojácích z povolání, podle kterého ani námitku podjatosti vznést nemohl. Tato otázka tak byla krajským soudem posouzena nesprávně. Jestliže existuje zákonné ustanovení, které brání stěžovateli námitku podjatosti podat, nelze ani stěžovateli vytýkat, že tak neučinil. Stěžovatel v návrhu na doplnění dokazování, v odvolání a i podané žalobě poukazoval zejména na podjatost úředně pověřené osoby JUDr. S., který prováděl výslechy D., Ch., K., L., G. a dalších. Konkrétně pak poukazoval na porušení zákona v případě výslechu Ch.

[18] V podané žalobě stěžovatel namítal porušení práva na spravedlivý proces z důvodu neprovedení jím označených, případně doložených důkazů, spočívajících zejména ve vyjádřeních a výsleších bývalých příslušníků H., B., M., D., K., H., J., K., B., Š., S., P., V. a Z. Těmito důkazy se krajsky soud ani správní orgán nezabýval a ve svých rozhodnutích je nepodrobil zásadě volného hodnocení důkazů. Přitom tyto osoby více či méně popisují nastavenou praxi, popisují omezení, která pro ně vyplývala ze zařazení do bojové a mobilizační pohotovosti. Popisují prováděné poučení ve vztahu k zařazení do bojové a mobilizační pohotovosti. Někteří z nich se zmiňují i o případech, kdy byli povoláni do zaměstnání v době, kdy jim byla nařízena bojová a mobilizační pohotovost k plnění služebních úkolů. Závěr krajského soudu, že tu nejsou důkazy, které by byly opomenuty, tak není správný.

[19] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[20] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel v zásadě opakuje tytéž argumenty, které již dříve v několika případech použil buď on sám, anebo eventuálně jiný žadatel v souběžně vedeném řízení ve věcech služebního poměru o tomtéž nároku. V případě žádosti jiného žadatele se přitom obdobná argumentace, včetně závěrů služebních orgánů z ní plynoucích, již stala předmětem soudního přezkumu u Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 As 84/2016 - 96, v jehož odůvodnění Nejvyšší správní soud přisvědčil argumentům i právnímu názoru žalované. Ačkoli byl citovaný rozsudek vydán v případě jiného žadatele, zde obsažené závěry i argumentace plně doléhají též na případ stěžovatele, neboť oním jiným žadatelem byl bývalý kolega stěžovatele z Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, který požádal o tentýž nárok na proplacení odměn za bojovou a mobilizační pohotovost za týchž podmínek jako stěžovatel. Ze závěrů a právních výkladů Nejvyššího správního soudu vycházel v právní věci stěžovatele i krajský soud.

[21] V kasační stížností napadeném rozsudku se krajský soud pečlivě věnoval všem otázkám, které stěžovatel kontinuálně napadal, aniž by tvrdil jakékoli novum, a argumentaci stěžovatele vyvrátil. Nad rámec výkladu Nejvyššího správního soudu se krajský soud správně vypořádal i s problematikou poučování (proškolování) příslušníků Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav ve vztahu k institutu bojové a mobilizační pohotovosti. Otázka poučování příslušníků Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav je postavena na jisto podklady, které jsou obsaženy ve spisovém materiálu. Z výpovědí plukovníka Ing. M. D., tehdejšího velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, majora v záloze Ing. J. L., DiS., tehdejšího náčelníka operačního oddělení - zástupce náčelníka štábu Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav a podplukovníka v záloze Ing. P. Ch., tehdejšího zástupce velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav je zřejmé, že k poučování příslušníků docházelo 1x ročně v rámci velitelských příprav tohoto útvaru a dále v rámci zdokonalovacích příprav.

[22] Krajský soud se dále zabýval i otázkou eventuální existence jiného vnitřního aktu řízení
u Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, kterým by namísto týdenního vnitřního rozkazu mohla být stěžovateli nařízena služební pohotovost k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti. V této otázce pak soud došel k jednoznačnému závěru, že služební pohotovost k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti nebyla nařízena na základě jiného vnitřního řídícího aktu a že stěžovateli nebyla uložena ani žádná omezení, která by byla srovnatelná s nařízením služební pohotovosti.

[23] Tvrzení stěžovatele, že příplatek ve výši 1.300 Kč mu nebyl vyplácen, je tvrzení pravdivé, avšak nikoli již další jeho tvrzení, že tento příplatek nebyl konzumován. Skutečnost je taková, že stěžovatel nárok na příplatek za práce spojené s přípravou a zajišťováním obrany státu podle čl. 37 ve spojení s čl. 36 přílohy 1 rozkazu ministra obrany č. 44/2006 ve výši 1.300 Kč nárok neměl, avšak striktně z důvodu jeho konzumace jiným - vyšším příplatkem, a to příplatkem ve výši 3.000 Kč podle čl. 35 písm. g) téhož rozkazu. Stěžovatel měl z titulu jeho vyčlenění do bojové a mobilizační pohotovosti obecnou

povinnost účastnit se školení pro případ výkonu služby za stavu ohrožení státu či válečného stavu. Skutečnost, že se stěžovatel, jak tvrdí, žádného školení fakticky neúčastnil, protože pro něho nebylo nadřízenými organizováno, není pro posouzení splnění podmínek rozhodná.

[24] Z uvedených skutečností vyplývá, že veškerá argumentace stěžovatele týkající se jeho domnělého nároku na odměnu z titulu jeho vyčlenění do bojové a mobilizační pohotovosti ve vnitřních rozkazech velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 je irelevantní. Stěžovatel zásadně nebyl v letech 2011 a 2012 (v době míru) nikterak omezen v trávení svého volného času, nebyl nikdy z titulu bojové a mobilizační pohotovosti povolán do zaměstnání, natož aby byl někdy sankcionován, že se po aktivaci do zaměstnání nedostavil. V rámci dokazování před služebními orgány ani před krajským soudem nebylo jakkoli prokázáno, že by institutu bojové a mobilizační pohotovosti bylo ze strany představitelů Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav zneužíváno v neprospěch stěžovatele. Stěžovateli nebyla fakticky ukládána žádná omezení, která by svojí intenzitou byla srovnatelná s nařízením služební pohotovosti ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání.

[25] Krajský soud v Českých Budějovicích se neopomněl vypořádat ani s otázkou údajných služebních pohotovostí nařizovaných stěžovateli v rámci jeho služebního zařazení u 1. zásobovací základny oddělení zabezpečení základen Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, dislokované v Travčicích, a to tzv. úkolovými listy, resp. jednacím řádem Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav pro rok 2012. Stěžovatel svůj nárok opírá prakticky toliko o svědeckou výpověď prap. F. M., případně i svědeckou výpověď nrtm. E. T., kdy stěžovatel explicitně uvádí, že se prap. F. M. „doznal“ k nařízení služební pohotovosti stěžovateli. Svědek prap. F. M. totiž ve své výpovědi sice připustil, že ukládal svým podřízeným, tedy i stěžovateli, povinnost dostavit se na pracoviště v určené lhůtě, avšak zásadně jen v případě mimořádné události na pracovišti, aby vzápětí dodal, že od roku 2011 do dne konání výslechu (23. 6. 2014) nenastala žádná mimořádná situace, která by odůvodňovala vznik povinnosti stěžovatele dostavit se na pracoviště v určené lhůtě. Samotná věrohodnost svědka prap. F. M. je nicméně narušena již tím, že jeho výpověď, v níž se na své údajné rozhodování týkající se nařizování údajných služebních pohotovostí odkazuje na nařízení náčelníka oddělení (zabezpečení základen) mjr. Ing. M. D., je v příkrém rozporu s výpovědí právě svědka mjr. Ing. M. D. ze dne 17. 2. 2015. Tento svědek totiž výslovně uvedl, že se jeho samého ani žádného jeho podřízeného hotovostní systém netýkal, ani neprováděl k této tématice jakékoli poučování. A dále navíc kategoricky vyloučil, že by poučoval svoje podřízené, že musí být nepřetržitě na telefonním příjmu z důvodu jakékoli hotovosti a že by byli povinni se dostavit do zaměstnání v určitém čase.

[26] K námitce stěžovatele týkající se údajného nesprávného provádění výslechů jednotlivých svědků, nepřipuštění některých důkazů, případně nátlaku ze strany některých vrcholných funkcionářů Vojenské policie, ve kterýchžto skutečnostech stěžovatel spatřuje podjatost oprávněných úředních osob, resp. porušení práva na spravedlivý proces, žalovaná uvedla, že se s těmito námitkami řádně vypořádala, a to ve svém rozhodnutí ze dne 30. 11. 2015, č. j. 187-5-11/2014-5104 (odst. 47 až 51). Veškeré důkazní prostředky, které stěžovatel ke svým jednotlivým podáním připojil, byly učiněny obsahem spisového materiálu. Žádná

z listin nebyla nikdy ani prvostupňovým služebním orgánem, ani odvolacím služebním orgánem ze spisu odejmuta či jakkoli znehodnocena. Všechny shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí, jež jsou obsahem spisového materiálu, tedy i listiny doručené stěžovatelem, byly podrobeny pečlivému hodnocení zcela v souladu se zákonnými kritérii. Stejný závěr týkající se kvality provedeného dokazování ostatně dovodil i krajský soud.

[27] Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[28] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[29] Kasační stížnost není důvodná.

[30] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[31] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130). V tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně obstojí.

[32] Podstatou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že mu na základě zařazení do bojové a mobilizační pohotovosti vnitřními rozkazy velitele č. 1/2011 a 1/2012, příp. nařízením služební pohotovosti na základě jiných vnitřních řídících aktů, vznikl nárok na odměnu podle § 19 odst. 2 zákona o platu.

[33] Podle § 30 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání *vyžaduje-li to důležitý zájem služby, může nadřízený nařídit vojákovi služební pohotovost. Služební pohotovostí se rozumí přítomnost vojáka ve vojenských objektech nebo na jiných místech, která určí nadřízený, a to mimo dobu služby*. Podle § 19 odst. 2 zákona o platu *za hodinu pracovní pohotovosti mimo pracoviště mimo pracovní dobu zaměstnance přísluší zaměstnanci odměna ve výši 15 %, a jde-li o den pracovního klidu, ve výši 25 % poměrné části platového tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, připadající na jednu hodinu práce bez práce přesčas v měsíci, na který připadla pracovní pohotovost*.

[34] Jak již bylo zmíněno, Nejvyšší správní soud se v minulosti již zabýval obsahově obdobným případem v řízení završeném rozsudkem ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 As 84/2016 - 96. V nyní projednávané věci neshledal důvodu odchýlit se od v něm vyslovených závěrů.

[35] Institut bojové a mobilizační pohotovosti byl v rozhodném období vymezen především v rozkazu MO č. 7/2009. Podle něho se bojovou a mobilizační pohotovostí rozumí činnost vykonávaná Ministerstvem obrany při vyhlášení stavu ohrožení státu a válečného stavu. K zabezpečení plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti se organizuje příprava vojáků a občanských zaměstnanců, jimž za účast na této přípravě přísluší zvláštní příplatek za práce spojené s přípravou a zajišťováním obrany státu podle zvláštního interního normativního aktu a kolektivní smlouvy (bod 1). K plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti se podle bodu 2 vyčleňují všichni vojáci a též občanští zaměstnanci, je-li to potřebné pro zabezpečení úkolů bojové a mobilizační pohotovosti a je-li jejich plnění sjednané v pracovní smlouvě nebo v dohodě o změně pracovních podmínek, a to v rozsahu uvedeném v příloze 1 k tomuto rozkazu. V rámci přípravy k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti se přitom vojáci a občanští zaměstnanci zařazují do plánu uvádění do bojové připravenosti, který zpravidla jednou týdně upřesňuje příslušný vedoucí zaměstnanec (bod 3). Podle bodu 4 se však samotné zařazení vojáků a občanských zaměstnanců do plánu uvádění do bojové připravenosti nepovažuje za oprávnění k vyhlášení služební nebo pracovní pohotovosti ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání a § 78 odst. 1 písm. h) zákoníku práce č. 262/2006 Sb., přičemž příslušný vedoucí zaměstnanec ji může vyhlásit z důvodu plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti pouze v případě naléhavé potřeby. V bodě 5 tohoto rozkazu se pak výslovně uvádí, že před vyhlášením služební pohotovosti k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti určí příslušný vedoucí zaměstnanec vojákovi místo, kde se bude v době služební pohotovosti zdržovat, jakož i způsob jeho vyrozumění a dopravy do místa výkonu práce. Za dobu této služební pohotovosti pak náleží vojákovi odměna podle § 19 a § 24 zákona o platu.

[36] Z rozkazu MO č. 7/2009 tedy vyplývá, že bojová a mobilizační pohotovost se uplatňuje při vyhlášení stavu ohrožení státu a stavu válečného. Stav ohrožení státu může podle čl. 7 odst. 1 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějšího předpisu, vyhlásit Parlament na návrh vlády, je-li bezprostředně ohrožena svrchovanost státu nebo územní celistvost státu anebo jeho demokratické základy. Podle čl. 43 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů, rozhoduje Parlament o vyhlášení válečného stavu, je-li Česká republika napadena, nebo je-li třeba plnit mezinárodní smluvní závazky o společné obraně

proti napadení. Úkoly bojové a mobilizační pohotovosti se tedy vztahují výlučně k zabezpečení vnější bezpečnosti státu při mimořádných stavech vojenské povahy. Pro plnění těchto úkolů jsou vyčleněni všichni vojáci, kteří se však na ně v době míru toliko připravují a za tímto účelem jsou zařazováni do plánu uvádění do bojové připravenosti. Uvedené zařazení se však nepovažuje za nařízení služební pohotovosti podle § 30 zákona o vojácích z povolání. Ta totiž může být z důvodu plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti vyhlášena jen v naléhavých případech, čemuž předchází určení místa pobytu vojáka, způsobu jeho vyrozumění a dopravy do místa výkonu práce. Jen v těchto výjimečných případech a za uvedených podmínek lze vojákovi před vyhlášením stavu ohrožení státu či stavu válečného nařídit služební pohotovost v souvislosti s plněním úkolů bojové a mobilizační pohotovosti s nárokem na přiznání odměny podle § 19 zákona o platu. Taková úprava je ostatně logická, neboť nařizování trvalé či velmi časté služební pohotovosti jednotlivým vojákům z důvodu jejich plošného zařazení do bojové a mobilizační pohotovosti by při absenci vojenské hrozby nedávalo žádný smysl. Rozkazem MO č. 7/2009 tak stěžovateli v roce 2011 a 2012 nebyla nařízena služební pohotovost.

[37] Vnitřními rozkazy velitele Velitelství Vojenská policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 byl sice stěžovatel zařazen do bojové a mobilizační pohotovosti, nicméně toto opatření evidentně navazovalo na již zmíněné ustanovení bodu 2 rozkazu MO č. 7/2009, podle něhož se k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti vyčleňují všichni vojáci. O tom svědčí vymezení účelu vnitřních rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012, které spočívá ve stanovení údajů trvalého charakteru nutných pro chod Velitelství Vojenské policie, které vyplývají z norem vyšší právní síly, odborných předpisů a potřeb praxe. Navíc podle čl. 2 bodu V vnitřního rozkazu č. 1/2011 a bodu V vnitřního rozkazu č. 1/2012 bylo do bojové a mobilizační pohotovosti výslovně zařazeno celkem 225 respektive 221 příslušníků Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, a proto by bylo absurdní považovat toto opatření za vyhlášení nepřetržité služební pohotovosti značného množství vojáků po celé období roků 2011 a 2012, v nichž nebyl vyhlášen mimořádný stav vojenské povahy. Navíc ve zmíněných ustanoveních vnitřních rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012 se výslovně neuvádí, že se příslušníkům uvedeného vojenského útvaru v souvislosti s jejich zařazením do bojové a mobilizační pohotovosti nařizuje služební pohotovost podle § 30 zákona o vojácích z povolání.

[38] V čl. 2 bodu V vnitřního rozkazu č. 1/2011 a bodu V vnitřního rozkazu č. 1/2012 byla příslušníkům Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav stanovena povinnost dostavit se na signál na určené místo v časové normě do 360 minut. Nicméně jim nebylo určeno místo, kde by se měli v době služební pohotovosti zdržovat, jakož ani způsob, jakým budou vyrozuměni a dopraveni do místa výkonu práce. Právě takové náležitosti však mělo vyhlášení služební pohotovosti k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti obsahovat podle již zmíněného bodu 5 rozkazu MO č. 7/2009. Kromě toho vnitřní rozkazy č. 1/2011 a č. 1/2012 stanovily různé časové normy i při plnění dalších úkolů uvedeného vojenského útvaru. Náčelníkovi operačního střediska, příslušníkům výjezdové skupiny a psovodu při služební pohotovosti mimo pracovní dobu byla k dostavení se na pracoviště stanovena časová norma do 120 minut. Dále podle vnitřního rozkazu č. 1/2011 při dosažitelnosti mimo pracovní dobu byly stanoveny tyto časové normy: *„a) Příslušníci OStřVelVP po jednom příslušníkovi od OOd, OdLogPod, OdDPSI, OdOK, SOD, obsluhy KIS a OdZabZ s dosažením pohotovosti na pracovišti do 360 min., b) Vyšetřovatel VP po jednom příslušníkovi*

z OdOK určovaném na dané období v souladu s rozdělovníkem HVelVP s dosažením pohotovosti na pracovišti do 360´, c) Příslušníci skupiny LIBEREC s dosažením pohotovosti na pracovišti do 360 min., d) Skupiny doprovodů JE s dosažením pohotovosti na pracovišti do 18 hodin.". Ve vnitřním rozkaze č. 1/2012 byly časové normy při dosažitelnosti mimo pracovní dobu vymezeny shodně s tímto rozdílem: „*c) Příslušníci skupiny ochrany objektů MO s dosažením pohotovosti na pracovišti do 360 min., ... e) Skupina doprovodu náhradního ošacení s dosažením pohotovosti na pracovišti do 16 hodin.*". Ani v těchto případech však vnitřními rozkazy č. 1/2011 a č. 1/2012 nebyla příslušníkům Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav výslovně nařízena služební pohotovost podle § 30 zákona o vojácích z povolání. Takový postup by byl ostatně velmi nelogický, neboť by znamenal plošné vyhlášení stálé služební pohotovosti všech příslušníků dotčených skupin vojenského útvaru.

[39] Je tedy zřejmé, že vnitřní rozkazy velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 obsahovaly jen obecná a organizační pravidla dlouhodobé povahy platná po celý kalendářní rok 2011 a 2012. Těmito rozkazy nedošlo k vyhlášení plošné a stálé služební pohotovosti ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání, nýbrž jen ke stanovení okruhu příslušníků, kterým může být v průběhu těchto let služební pohotovost nařízena, včetně časových norem, ve kterých se mají dostavit na pracoviště k plnění příslušných služebních úkolů. Stanovení povinnosti vojáků zařazených do bojové a mobilizační pohotovosti být připraven dostavit se na stanovený signál na určené místo do 360 minut je tedy nutné s ohledem na celkový obsah vnitřních rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012 ve spojení s dikcí a účelem rozkazu MO č. 7/2009 chápat tak, že tato časová norma se uplatní až při výslovném nařízení služební pohotovosti konkrétním příslušníkům Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav v souvislosti s plněním úkolů bojové a mobilizační pohotovosti.

[40] Služební pohotovost ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání tak vůči příslušníkům jednotlivých skupin uvedeného vojenského útvaru byla vyhlašována až následujícími vnitřními rozkazy velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, v nichž jim zpravidla na období jednoho týdne byly stanoveny konkrétní úkoly v rámci hotovostního systému, včetně povinnosti dostavit se do místa výkonu práce v určité časové normě, jak vyplývá z obsahu správního spisu. V rozhodném období (konkrétně od 6. 5. 2011 do 8. 7. 2011) byly stěžovateli nařízeny konkrétními týdenními vnitřními rozkazy (č. 18/2011 a 22/2011) toliko služební pohotovosti ve dnech bezprostředně předcházejících jeho nástupu do celodenní směny k posílení aktuální celodenní směny ochrany přesunů, za něž mu byly přiznány odměny. Uvedenými vnitřními rozkazy krátkodobé povahy však žalobci nebyla nařízena služební pohotovost k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti, a proto mu v souvislosti s jeho pouhým zařazením do tohoto druhu pohotovosti nemohla náležet odměna podle § 19 odst. 2 zákona o platu.

[41] Na závěru o toliko rámcové povaze vnitřních rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012 nemůže nic změnit ani 14. část Jednacího řádu Velitelství Vojenské policie č. j. 156/2010-2664, která upravuje problematiku bojové a mobilizační připravenosti a v níž se uvádí, že každý příslušník tohoto vojenského útvaru je povinen nahlásit aktuální adresu bydliště a způsob vyrozumění v době jeho nepřítomnosti, přičemž konkrétní spojení si volí samostatně a za jeho spolehlivost je plně odpovědný. Stanovení povinnosti vojáka sdělit své kontaktní

údaje totiž představuje požadavek, který je obvyklý taktéž v pracovněprávních vztazích a který evidentně nepředstavuje omezení srovnatelné s vyhlášením služební pohotovosti.

[42] Vnitřním rozkazem velitele Velitelství Vojenské policie č. 6/2012 ze dne 3. 2. 2012 byl změněn bod III vnitřního rozkazu č. 1/2012 tak, že byla nově stanovena dosažitelnost příslušníků tohoto vojenského útvaru mimo pracovní dobu bez časové normy s povinností dostavit se v co nejkratší době do zaměstnání. Tato změna se však netýkala vojáků zařazených do bojové a mobilizační pohotovosti a nemohla se nikterak dotknout toliko obecné a organizační povahy vnitřního rozkazu č. 1/2012, kterým nemohla být služební pohotovost vyhlášena.

[43] Je tedy možné konstatovat, že na základě vnitřních rozkazů velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 ve spojení s rozkazem MO č. 7/2009 nebyla stěžovateli nařízena služební pohotovost podle § 30 zákona o vojácích z povolání v souvislosti s jeho zařazením do bojové a mobilizační pohotovosti ani mu těmito rozkazy nebyla v mimopracovní době uložena omezení srovnatelná se služební pohotovostí. Proto stěžovateli v tomto případě nemohla náležet odměna podle § 19 odst. 2 zákona o platu.

[44] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že mu služební pohotovost byla ukládána i na základě jiných vnitřních řídících aktů, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující. Počínaje datem 6. 4. 2012 odvozoval stěžovatel svůj nárok na odměnu za nařízenou služební pohotovost od čl. 8 písm. f) vnitřního rozkazu č. 15/2012. Vnitřními rozkazy č. 6 a 15/2002 byla do hotovostního systému Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav nově zavedena hotovost příslušníků skupiny ochrany objektů Ministerstva obrany. Skupinu ochrany objektů tvořili výlučně příslušníci pohotovostního oddělení a nikoli příslušníci oddělení zabezpečení základen, což vyplývá z jednacích řádů Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav pro rok 2011 a 2012. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v rozhodném období nebyl služebně zařazen v pohotovostním oddělení a nefiguroval v žádném konkrétním vnitřním rozkazu velitele útvaru týkajícím se služební hotovosti zabezpečující ochranu a střežení objektů Ministerstva obrany, nelze dospět k závěru, že stěžovatel má nárok na odměnu podle § 19 odst. 2 zákona o platu za služební pohotovost příslušníka skupiny ochrany objektů.

[45] Pokud jde o úkolové listy, jimiž také měla být stěžovateli nařizována služební pohotovost k posílení celodenní směny, tyto vydával náčelník zabezpečovací základny Travčice prap. F. M. Jak vyplývá z výpovědi tohoto svědka i jeho zástupkyně nrtm. E. T., činil tak v období cca od května 2011 do dubna 2012, přičemž tyto dokumenty již byly skartovány. Úkolové listy sloužily jen jako neevidovaná vnitřní nařízení ukládající příslušníkům základny úkoly a obsahovaly ustanovení vztahující se blíže neurčeným způsobem k dosažitelnosti příslušníků v předepsané časové lhůtě. S ohledem na skutečnost, že zmíněné písemné podklady již neexistují a správním orgánům se je nepodařilo získat ani cestou Vojenského správního archivu v Olomouci, nebylo možno stěžovateli přiznat nárok na odměnu. V této souvislosti je třeba dodat, že i v tomto případě by musela být stěžovateli nařízena služební pohotovost týdenním vnitřním rozkazem, eventuelně jiným konkrétním řídícím aktem statutárního orgánu, což však v řízení nebylo prokázáno.

[46] Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje s krajským soudem v tom, že v průběhu řízení nedošlo k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, jeho součástí jsou veškeré stěžovatelem předložené písemnosti, protokoly o výslechu svědků i účastnické výpovědi dalších žadatelů o úhradu odměny. Správní orgán podrobně vysvětlil, z jakých výpovědí vycházel a proč, z jakého důvodu nevyhověl návrhům stěžovatele na doplnění dokazování, jakou váhu jednotlivým výpovědím přiřadil a jakými úvahami se při posuzování věci řídil. Stěžovateli byla dána rovněž možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, této možnosti však nevyužil. Pokud jde o stěžovatelem namítané skutečnosti, v nichž spatřoval podjatost oprávněných úředních osob, s těmi se správní orgán dostatečně vypořádal v rozhodnutí ze dne 30. 11. 2015, č. j. 187-5-11/2014-5104.

[47] Stěžovatelem odkazovaná judikatura (viz rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2015, č. j. 36 Ad 62/2013 - 42 a č. j. 36 Ad 63/2013 - 43) vycházela z tehdy existující judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 12. 12. 2012, č. j. 6 Ads 71/2012 - 47, ze dne 26. 9. 2013, č. j. 4 Ads 55/2013 - 59, a ze dne 9. 10. 2013, č. j. 6 Ads 47/2013 - 41). V citovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud řešil jen v obecné rovině právní otázku, zda vojáku náleží odměna za rozkazem nařízenou pohotovost, ať již je jakkoliv nazvaná, v jejímž rámci má být připraven nastoupit k plnění služebních úkolů v určitém časovém limitu bez uvedení konkrétního místa, na němž se má zdržovat. Vůbec se však nezabýval právní povahou bojové a mobilizační pohotovosti ani způsobem jejího výkonu vojákem ve vztahu k ustanovením § 30 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání a § 19 odst. 2 zákona o platu. Učinil tak až v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 As 84/2016 – 96, v němž dospěl k závěru, že pouze na základě zařazení vojáka do bojové a mobilizační povinnosti mu služební pohotovost podle § 30 zákona o vojácích z povolání nařízena nebyla a ani mu nebyla v mimopracovní době uložena omezení srovnatelná se služební pohotovostí, a proto mu nemůže náležet odměna podle § 19 odst. 2 zákona o platu. Stěžovatelem odkazovaná judikatura krajského soudu tak již byla překonána pozdější judikaturou Nejvyššího správního soudu, který je vrcholným soudním orgánem ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví.

[48] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že námitka týkající příplatku ve výši 1.300 Kč, který neměl být stěžovateli přiznán a vyplácen, s problematikou vzniku nároku na odměnu podle § 19 odst. 2 zákona o platu přímo nesouvisí, a je proto pro posouzení dané věci irelevantní.

[49] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[50] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu